

Ernest Thompson Seton :

Zgodba zajca z bombažastim repkom

Klatež je zgubil mnogo časa v neprehodnem trnjevem gošavju, in silno težavno mu je bilo najti nepravilno in že skoraj zabrisano sled. Ali po mnogih mujah je vendar prispel k D. Tu je pričel opisovati kroge, da bi na ta način presekal sled, in ko je z iskanjem zopet potratil obilo časa, je prišel na pravilno pot, ki je pa pri G nenadoma nehala. Vdruhič je zgrešil in bil je prisiljen, da je kakor preje dirjal sem in tja, da bi našel pravo sled. Njegovi krogi so postajali čimda je večji, dokler ni slednjič prišel mimo tistega štora, na katerem je sedel Strganuhelj. Toda ni bilo nevarnosti; kajti ob mrzlih nevetrovnih dneh pride duh kaj težko navzdol. Strgan se seveda ni zganil in ni z očesom trenil, in pes je brez suma zdirjal mimo votlega debela.

Zopet je prikrožil pes mimo debela in tokrat se je približal nižjemu koncu. Obstal je, povohaval in si mislil: »Ho-ho, to diši po zajčje!« Duh je bil sicer že hladen in napol razpihan, navzlic temu se je povzpел pes na deblo.

Bila je trda preizkušnja za odrevenlega Strganuhlja, ko je gledal, kako je orjaški pes poduhavaj deblo in se mu bližal. Ali njegov; močni živci ga niso zapustili. Veter je bil ugođen in trdno je sklenil, da jo z drznim skokom popiha, čim bi se mu Klatež na pol debela približal. No, do tega ni prišlo. Kak umazan vaški cucek bi bil zajca takoj našel, s ta-le plemeniti lovski pes ne. Nenadoma se mu je zazdela sled zastarela in skočil je z debela, in Strgan je bil zmagovalec.

VII.

Rasen svoje matere ni Strganuhelj

nikoli videl kakega drugega zajca. Težko, da je kdaj mislil na možnost, da žive v okolici še druga njemu enaka bitja. Njegovi opravi so ga čimdalje bolj zadrževali izven doma, a vendar-le se ni nikdar čutil osamljenega; kajti zajci ne koprne po družbi. Nekega dne v decembru je bil v gošavju zaposlen s tem, da si je utiral novo stezo proti velikemu gošavju ob potoku, ko zapazi nenadoma na hribčku uhlje in giavo nekega tujega zajca. Prišlec je nastopal kakor kak podjeten raziskovalec in kmalu je prispel v dolgih skokih dol na Strganuhljevo stezo, v središče Strganuhljeve posesti. Neko novo neznano občutje ga je takoj presunilo. Bila je tista kipeča zmes jeze in sovraštva, ki ji pravimo ljubosumnost.

Tujec se je ustavil pred enim onih Strganovih dreves, ob katerih se je ta običajno povzpел na zadnje noge in si potem čim višje na deblo podrgnil svojo bradico. Delal je pa to le radi zabave in ne da bi vedel, da počenjajo isto vsi moški zajci. To da takemu drevesu nek poseben zajčji duh, iz katerega spoznajo novodošleci, da že biva v tem okolišu druga zajčja družina in da ni drugim priseljencem na razpolago. Tujec tudi z lahkoto izvoha, ako spada zadnji obiskovalec k njegovim znancom in višina podrgnjenelega mesta na skorji mu natančno pove kako velik je bil njegov predhodnik.

Z velikim nezadovoljstvom je zapazil Strganuhelj, da je bil vsiljivec za glavo večji od njega in poleg tega še krepak in močan dečko. To je bilo za Strgana nekaj povsem novega in navdajalo ga je z nekim dolej neznanim občutkom.

Krvizeljnost se je polastila njegovega nedolžnega srca, naglo je pričel žvečiti, dasiravno ni imel ničesar med zobmi, in s par skoki se je zagnal na odprto trato in slovesno je potrkal:

»Trk-trk-trk!« Ta brzovaj je pomenil: »Glej, da se mi spraviš iz mojega okoliša, ali pa jih skupiš!«

Tujec je napravil z uhljui veliki V, sedel nekaj trenutkov zravnano kot štor, nato pa povesil prednje krake in jačje in krepkeje je potolkel ob zemljo »trk-trk-trk«.

Vojna je bila napovedana.

V kratkih skokih sta tekla drug krog drugega. Vsaki je skušal odrezati protivnika od vetra in vsaki je prežal na priložnost za napad. Tujec je bil močan težak zajec z dobro izoblikovanimi mišicami. Toda že v začetku je dokazal svojo nespretnost in okornost, ker ni znal izrabiti korakov pri nekem obratu, da bi mogel zagrabit Strgana, ki se je potuhnil. S tem je dokazal, da je dobival bitke le s svojo težo in ne z gibčnostjo. Končno se je borba pričela in Strganuhelj ga je naskočil kakor mala furija. Ob spopadu sta skočila kvišku, brenila močno z zadnjima krakoma, in ubogi mali Strgan se je prevrnil na zemljo. V hipu je čepel nasprotnik na njem in ga obdeloval z zobmi, ta mali zajec je moral zgubiti marsikakšen koderček volne predno se je osvobodil in zopet spravil na noge. Ali ker je bil gibčniji krač, se je urno umaknil iz dosegljive bližine. Ponovno je napadel in ponovno je priletel ob tla in kaj neusmiljeno ga je nasprotnik zdelal; kajti Strgan ni bil nitj od daleč kos svojemu nasprotniku. Kmalu mu je postalo jasno, da mora rešiti le svoje ljubo življenje.

Ranjen, kakor je bil, se je spustil v divji dir, tujec pa za njim. Bilo je očitno, da ga noče tujec samo umoriti, temveč da ga hoče izgnati iz močvirja, v katerem se je rodil Strgan. Mali zajec je imel krepke, gibčne krake in izborna pljuča, njegov zasledovalec pa je bil debel in težak in je moral kmalu opustiti brezuspešen lov. Bil pa je tudi že skrajni čas za ubogega Strgana, kajti radi ran je bil že močno utrujen in ves otrpel.

S tem dnem je pričela tujčeva strahovlada. Strganuhelj je prav dobro vedel

kaj mu je bilo storiti, kadar so ga zasledovale sove, psi, podlasice ali ljudje in drugi nasprotniki, ni pa vedel, kako naj ravna, kadar ga zasleduje drugi zajec. Vse njegove znanje je bilo v tem, da se je potuhnil, dokler ga niso izsledili, in če so ga našli, se je rešil z urnim begom.

Uboga mala mati je od strahu skoraj ohromela; kajti Strganu ni mogla pomagati in se je morala zadovoljiti s tem, da je ostala v varnem skrivališču. Vendar je tolsti usiljevalec kmalu našel tudi njo. Poizkusila mu je zbežati ali ona ni bila sedaj več tako nagla, kakor njen potomec. Tujec pa je ni poizkusil umoriti, pač pa ji je pričel ljubeznjivo laskati, ali ker ga je mrzila in se mu je skušala izmuzniti, je ravnal z njo naravnost nesramno. Dan za dnem jo je plašil s svojimi zalezovanji. Često je bil tako razjarjen radi njene vztrajne nenaklonjenosti in mrznje, da jo je pobil na tla in ji pulil volno iz mehkega kožuha, dokler se ni njegov bes nekoliko ohladil. Potem jo je navadno pustil nekaj časa v miru. Njegov trden namen je bil spraviti Strgana s sveta in kazalo je, da ne bo rešitve. Saj ni bilo nikakega drugega močvirja, kamor bi se Strgan lahko podal, in sko je kdaj malo zadremal, je moral biti pripravljen vsak trenutek, da zdirja za svoje življenje. Po tucat kratov na dan se je priplazi debel krvolok h kraju, kjer je Strgan spal, ali vsakokrat se je zbudil zajček pravočasno, da si je z begom rešil življenje. Da, rešil si je življenje, toda kako bedno je bilo sedaj to njegovo življenje! Kako strašno je bilo to, da ni mogoč ničesar storiti! Kako zelo ga je bolelo, ko je moral gledati kaj vse pretrpi njegova uboga mala mati! Skoraj je obupal, ko je moral mirno opazovati, kako so prehajali v posest tega zarobljenca vsi njuni najljubši pašniki, vsi prijazni kotički in vse stezice, ki sta si jih s toliko mujo zgradila. Nesrečni Strgan je dobro vedel, da se bo moral nekega dne umakniti močnejšemu, in radi tega ga je mrzil bolj, kakor kdaj prej kako lisico ali podlasico.

(Dalje prihodnjič.)

E. P.:

Mladi junak Ljubi

Enajst in dve so mu pomladi
naklonile rojenice
a bil že mož junak je mladi.

Sinovi naše zemlje čujte
edinstven čin, tu se zgledujte!

Temna mirna noč leži nad Drago,
eden sam ima nemirno spanje,
bratce čuva Ljuba, dete blago,
iz skrbi pretežke so mu sanje.

Njemu skrbna mati sta in očka
izročila v varstvo dva otročka.

Želja Ljubi v sanjah se spolnila,
ena sama, ki gojil jo je, kar pomnil.
Maka mala v roki je svetila,
jasno ko po dnevu — to se spomnil —
ah, iz rok je padla in vgasnila!

Strašen ropot na mah ga zbudi,
plane pokoncu, napenja oči.
»Od kod prasketanje, od kod je ta dim?
Li sanjam? Ni res, saj vendar bedim!«
Nevarnost junak vsak v hipu spozna
in znajde se v nji, iz sebe vse da.
Ljuba že vidi, da kočja gori,
ata in mamo otroke zbudi.

V temi priplazi se z muko do vrat.

Zmaj tam žareči reži mu naproti.
»Ej, da boš meni ti zdajle na poti?«
mali dé Ljuba in gleda grozeče.
»Le reži se, grózi, železo žareče,
junaško te strem, tako naj še peče
in prosta bo pot iz hiše goreče.

Družino da reši, četudi pogine,
omamljen od dima in silne vročine,
mali se Ljuba v vrata zažene,
a vrata zaprta, pomoči nobene,
če ključa ne prime — žareče železo —
in z golo ročico obrne ga z jezo.

Dospel je na prosto, še skliče sosede,
a sam ves ožgan že v sneg se sesede.

Tam leži sam brez zavesti
rane zdaj so brez bolesti. —
Urno so na klic vaščan
pridrveli neprespani,
lahko delo so imeli,
ognja da so vse oteli.

»Ljuba, kje je Ljuba«, kliče mati,
evo, tam ti že nesó otroka,
— žene plaho povedo vse hkrati —
in ne glej ga, bol bo pregloboka!

Manica:

Miklavž je prinesel...

»Sveti Miklavž, prosim te, prinesi mi
lepo punčko! Če je mogoče, naj bo še
lepša, kot jo ima sosedova Anči, če pa
ne, je tudi taka dobra. Oče naš, kateri
si v nebesih...«

Tako prosil in molil dvigaje sklenjeni
ročici kvišku, mala Nadica. Njen do-
bro leto starejši bratcek Milček ji pa
vneto sekundira:

»Ne pozabi, o sveti Miklavž, na kras-
nega in velikega gugalnega konja! Oče
naš, kateri si v nebesih...«

Te prošnje se ponavljajo že štirinajst
dni in se zgoščujejo vedno bolj, čim
bližje prihaja god tega radodarnega
bradatega svetnika.

Spričo tolikega zaupanja Miklavž se-
veda ni mogel zamašiti ušes, zlasti še,
ker sta bila oba, Milček in Nadica, prav
pridna in ubogljiva otroka.

»Še trikrat gremo spat do tedaj,«
računa na prste Nadica.

»Od jutri naprej samo še dvakrat,«
modruje Milček.

Prav v tisti naslednji noči pa zbudi
Nadico rahlo božanje po obrazku in ta-
koj nato začuje očeta:

»Nadica, glej, kaj ti je prinesel Mi-
klavž!«

Nadica se urno dvigne in pomežikne
v bliščečo luč.

Kaj pa, očka?«

»Kaj — tvoja prošnja je že usliša-
na. Tu imaš punčko!«

To reki, očka rahlo položil Nadici v
naročje malo v plenice povito nebolje-

no bitje, ki se prav tisti hip glasno zamerni.

Nadica je vsa iz sebe:

»Očka, to — ta punčka je živa!«

»Seveda živa!«

»Ali bo vedno moja, očka?«

»Vedno! Saj je tvoja sестrica!«

»Pa danes še ni Miklavž!«

»Ni še, Nadica. Miklavž je previden mož. Na dan svojega godu ima ta do bri svetnik ogromne pakete na svojem hrbtu in bi tvojo punčko prav gotovo pokvaril ali celo zmečkal. Zato jo je rajši prinesel par dni prej.«

Nadica je presrečna:

»Jeli očka, take punčke pa tudi so sedova Anči nima!«

»Kje neki. To si dobila samo ti! Zdaj pa, Nadica, daj punčko meni, da jo nesem pokazat mamiči. Jutri bo spet tvoja. Kar lepo lezi in zaspančkaj!«

Dekletce uboga, zleze pod odejo in zasanja krasne sanje o svoji punčki...

Drugo jutro zve o tem tudi Milček. Ves radosten skoči pred očeta:

»Očka jeli, najbrž bom tudi jaz do bil od Miklavža živega konja!«

»Morda,« se pomuza oče.

Dva dni kasneje — na Miklavževo jutro — je Milčka res čakal na postelji konjič, a — lesen. Pri pogledu nanj, je deček potočil par debelih solz. Oče ga je pa potolažil:

»Milček, ti si bedaček. »Živi konji so za v hlev, ne pa za igračo. Premisli samo, kaj bi bilo, če bi Miklavž ponoči položil k tebi živega konja. Tebe in posteljo bi strl. Bodi hvaležen, da si do bil lesenega in zahvali se Miklavžu sanj!«

Milček je uvidel, da ima očka prav. Skočil je na konjiča in se junaško zagugal.

Odslej sta se Nadica in Milček vzajemno veselila Miklavževih darov. Včasih sta se kar oba motovila na konjiču, še večkrat sta pa pestovala in ujčkala ljubljeno sestrico.

Gustav Strniša:

Sveti Miklavž

Ali me poznate, jaz sem Miklavž, moja škofovsko kapo pogledjte, molitvico kratko povejte, da vas ne vzame moj parkelj, grdavž!

Daleč prišel sem, veste iz neba, čul sem jokanje sirot, čutil njih težke oblake solza in odhitel sem na pot.

Sveti Miklavž sem, saj me poznate, kdor od vas je bogat, radodaren naj bo, naj ne pozabi na reveže, brate, naj deli kakor jaz s polno roko!

Če ne pozna siromakov, z mano naj gre v rudarsko četrt med trpine ljudi, vsak niti za siromaštvo ne ve, kako naj revežem potlej deli?

Ali me poznate, jaz sem Miklavž, moja škofovsko kapo pogledjte, molitvico kratko povejte, da vas ne vzame moj parkelj, grdavž!

Ina Slokanova:

Mirjan in Metka in sv. Miklavž

Mirjan in Metka sta bratec in sestrica in velika prijatelja. Včasi se pa tudi spreta. Ze pride kaj vmes, da zavihla Metka svoj nosek, Mirjan ga pa pove si navzdol ko jezen puran. In potem kuhata svojo jezo vsak v svojem kotu. Metka pri punčkah, Mirjan pa pri konjičku.

Tako je bilo tudi lani, prav pred sv. Miklavžem. Slo se je za kos potice, ki ga jima je odrezala kuharica Marjana. Mirjanov kos je bil večji in to se je zdelo Metki nezasišano. Takoj je zavihala nosek in zajokala:

»Ti, ti, si dobil pa več.«

Seveda se je Mirjan razjezil. Čeprav je bil njegov kos res malo večji, toda kaj to Metki mar.

»Kaj pa to tebe briga,« se je odrezal.

»Požeruh!« je planilo iz Metke.

To je bilo pa Mirjanu že preveč. Tako zmerjati se pa ne pusti, od take cmerge kot je Metka, že ne. In jo je pošteno premikastil.

»Uuuuuul!« je tulila Metka.

Prišla je mama, ju pokarala in pomirila, toda sprijateljiti ju ni mogla. Mirjan in Metka sta bila skregana. Niti pogledala nista drug drugega.

Prav tisto popoldne sta bila namenjena skupaj napisati pismo sv. Miklavžu. Kajti do njegovega godu so bili samo še trije dnevi. Miklavžu sta vselej pisala skupaj. To se pravi, Mirjan je pisal, Metka pa je narekovala.

To pa zato, ker je Mirjan hodil v šolo že v tretji razred in je znal lepše pisati ko Metka. Toda letos bosta pisala vsak zase, seveda, kakopak, ko sta pa skregana.

Popoldne sta se spravila k pisanju. Metka je v otroški sobi sedla k svoji mali mizici, Mirjan je šel pa v jedilnico in se spravil k veliki mizi. Prej sta pa še izmenjala s sestrico dva pomenljiva pogleda. Kaj sta pomenila ta dva pogleda, je bila pač skrivnost njunih malih, škodoželjnih sre.

Metka je pisala:

»Ljubi, dobri, zlati sv. Miklavži!

Sprejmi srčan pozdrav od Tvoje male Metke, ki stanuje v Lepi ulici, št. 2. Veš, jaz sem pridna, zelo, zelo pridna, zato mi pa tudi prinesi veliko lepih reči. Kar cel voz, če moreš. Če sam ne zmoreš, pa druge naprosi, da Ti pomagajo nesti, saj imaš v nebesih dosti angelov. Prinesi mi novo punčko, veliko, veliko, ki bo gledala in spala in kličala »mama«. Pa seveda tudi vozček, moderen, globok, kot ga ima Mušinova Vlasta. In žogo, rdeče nosilka, štredilnik, lončke in skledice, pa

torte, potičke, piškote, čokolado, fige in pomaranče in še druge lepe in dobre reči.

Mojemu bratcu Mirjanu prinesi pa samo šibo ker je strašno poreden. On ves dan ne dela drugega, kot samo nagaja, meni, mamici, papačku, kuharici Marjani in psu Lordu.

Tvoja Metka.«

Se enkrat je prečitala Metka pismo, potem pa ga je zganila skupaj in napisala na ovoj z velikimi črkami: »Sv. Miklavžu v nebesih.«

Potem pa se je po prstih splazila do vrat jedilnice in jih tiho priprla. Mirjan je še vedno pisal. Globoko se je sklanjal nad mizo in pisal, pisal. Metka se je nasmehnila. Kar naj piše. Vse torte in piškote sveta naj si zaželi, če hoče, dobil bo pa samo šibo. To bo gledal na Miklavžev dan.

Mirjan je pisal:

»Spoštovani, častiti gospod sv. Miklavži!

Da sem priden, ubogljiv in se dobro učim v šoli, to itak sam veš, saj pravi naša mama, da vsi, ki so v nebesih, vse vedo in vidijo, kar se godi na zemlji. Torej tudi veš, da zaslužim za svojo pridnost veliko lepih in dobrih stvari. Med drugimi mi, prosim, prinesi: zlato uro, bicikelj, vlak in avtomobilček, ki se navije. Pa mora biti lepši in

večji kot je od Flegarjevega Vladota. Prinesi mi tudi jabolko, hruško, orehov, pomaranč, pa tort in čokolade, kolikor moreš nesti.

Moji sestrici Metki prinesi pa samo šibo, ker drugega ne zasluži. Ves dan se samo cmeri in nagaja in mene zmerja z grdimi priimki. Najgršo šibo izberi in ji jo prinesi, meni pa vse tisto, kar sem Te prosil. Te lepo pozdravlja

Mirjan iz Lepe ulice števil 2.

Ko sta izročila mami pisemci, da ju vrže v nabiralnik, sta zopet drug drugega pomenljivo pogledala. Rekla pa nista nič. Potem pa sta šla vsak v en kot k svojim igračam.

V nebesih, v srebrni Miklavževi dvorani je bil pa zadnje dni velik direndaj. Angelčki so letali sem in tja, prinašali vsakovrstne lepe igrače in jih polagali v zlate koške, da jih ponesejo na zemljo. Sv. Miklavž pa je sedel pri veliki zlati mizi in prebiral pisemca, ki mu jih je sproti prinašal angelček-pismonoša. In prinesel mu je tudi Metkino in Mirjanovo pismo. Miklavž ju je prebral, potem pa je nataknil z zlatom obrobljena očala in ju še enkrat prebral. Končno pa je zmašel s sivolaso glavo in zamrmral: »Nak, nak, to pa ni prav, da se brat in sestra tako grdo tožarita!« V veliki zlati knjigi je poiskal njuni imeni in ju prečrtal ter vpišal v črno knjigo. Potem pa je poklical angelčka in mu ukazal, naj izbere dve veliki šibi.

Mirjan in Metka pa zvečer pred Miklavževim godom kar nista mogla zaspati. Mamica je morala postaviti k njunim posteljama dve veliki mizi, da bo imel Miklavž, ki bo prišel ponoči, kam odložiti svoje darove. »To bo gledal jutri Mirjan,« se je smejala Metka pod odejo. »To se bo cmerala Metka, ko bo dobila samo šibo, jaz pa toliko lepih reči,« si je mislil Mirjan. Ni se jima dalo zaspati. Premetavala sta se po posteljah, toda spregovorila nista besedice.

Končno sta zasanjala, ter videla v sanjah Miklavža, ki je prišel ves zlat in blesteč ter prinesel krasna darila. Mirjan je dobil samo šibo, je sanjala Metka. Mirjan pa je sanjal nasprotno, da je dobila šibo Metka. In oba sta se v sanjah naglas smejala.

Sivo jutro je pogledalo v sobo Metka in Mirjan sta se zbudila istočasno in si pomela oči. In njun prvi pogled je poromal k mizi ob postelji. O grozal! O lenih darovih, ki sta jih videla v sanjah, ni bilo niti sledu. Na vsaki mizi je ležala samo — velika šiba.

Spogledala sta se in zajokala v en glas.

Pritekla je mama in se začudila:

»Kaj, samo šibo vama je prinesel Miklavž? Kaj sta pa napravila, da sta se mu tako zamerila?«

Med solzami je izjecljala Metka mami, kaj je napisala Miklavžu. Končno se je udal tudi Mirjan in priznal, da je tudi on pisal, naj Metka dobi le šibo.

»Tako, tako,« je rekla mama. »zdaj pa imata, kar sta drug drugemu želela. Kaj ne veda, da ni lepo, da se bratec in sestra prepirata in drug drugega tožarita? Sram vaju bodi. Bodita vesela, da vaju ni parkelj pobasal v koš.« In kar takoj, vpricho mame, sta si morala seči v roke in se poljubiti.

Zdaj sta Mirjan in Metka spet velika prijatelja. Letos sta skupaj pisala pismo Miklavžu. In lepo sta ga prosila odpuščanja. In prepričana sta, da jima bo letos prinesel vse tisto, kar nista dobila lani.

Puklica Munda, učenka 3. raz. licej. osn. šole v Ljubljani:

Zakleta kraljična

Nekoč je živel kralj, ki je imel hčerko, ki je kaj rada zahajala sama v gozd in pri jezeru sredi gozda posedala dolge ure ter prelepo pela. Nekega jutra, ko je sonce vstajalo in se je blestela na nebu jutranja zarja in so črički prepevali svojo jutranjo pesem, se je zopet odpravila v gozd. Ni pa vedela, da blizu stanuje hudobna čarovnica, ki ima vsakih sto let moč, začarati mladenko. Ravno ta dan je bilo dopolnjeno stoletje. Deklica je sedla k jezeru ni brezskrbno zapela. Tisti mah se ji približala čarovnica in jo s čarobno palico pahne v jezero. Ko pade v jezero, se spremeni v zlato ribico, ki je imela v gobčku srebrn ključ.

Kralj je dolgo časa iskal svojo hčerko in povpraševal za njo v daljnih deželah. Tako so potekala leta. Kralj se je postaral in umrl.

Minilo je zopet sto let.

Zgodilo se je, da je prišel v to gozd na lov kraljevič sosedne dežele. Prišel je do jezera. Truden je bil, zato je legel kraj jezera, da se odpočije. Tedaj priplava k njemu zlata ribica s srebrnim ključkom v gobčku. Zaproši ga:

»Kraljevič, vzdigni me iz jezera in mi ta ribica v prelepo mladenko. Kraljevič jo zavrne: »Kaj boš ribica na suhem? Poginila bi!« A ribica ga prosi in roti, dokler se kraljevič ne vda, da jo vzame iz jezera in ji potegne ključ iz gobčka. Tisti mah se spremeni zia- a ribica v prelepo mladenko. Kraljevič jo vzdigne na konja in odjezdi ž njo domov. Nato se je poročil z njo. Ko je umrl njegov oče, je zavladał on z mladenko. kraljevo hčerjo, ki je bila sedaj rešena.

Živeła sta srečno do smrti in dobila dva otroka: Elizabeto in Ljudmilo.

Očetje — berite!

Dragi stric Matic! Večkrat sem imel kakšno prošnjo do Tebe ali nisem se upal te motiti, ker vem da imaš mnogo dela Torej prosim Te, da mi oprostiš aki Te prosim za svet proti alkoholu. Kaj pomaga dragi stric Matic samo pisati o alkoholu? Bolje bi bilo sploh alkohol prepovedati!!! Da bi alkohol preprečile matere ali otroci ne gre tako lahko zato prosim Tebe, stric Matic, in mame in Jutrovčke kateri so proti alkoholu, da bi mi pojasnili kako bi se dal odpraviti ta alkohol. Koliko bi bilo potem manj solz in prečutih noči, ko mati pričakuje očeta Koliko manj strahu preklinjanja in gnusnih besed Koliko uboštvá nepotrebneга Torej bodimo složni in si pomagajmo vsaj sami sebi ker ne moremo drugim. Te lepo pozdravlja pod neimenovani učenec.

Dragi stric Matic imenujem se.....

Ker moj oče tudi čita »Jutro«, ne sme vedeti, da sem to jaz pisal. Torej če mogoče objavi moj spis pod neimenovani učenec.

Pripis uredništva: Tvoji želji, ljubi mladi Jutrovček, smo ustregli in smo spis tako objavili, kakor si želel. Upamo, da ga bodo brali Tvoj oče in tudi drugi očetje in da jim pojdejo Tvoje besede do živega! V pismu pravilno praviš, da matere in otroci ne morejo pomagati na žalost tudi oblasti ne morejo pomagati! Tolaži naj Te pa zavest, da bo mladi rod boljši. Vi, ki se zdaj borite proti alkoholu, boste kot odrasli možje gotovo dali lepši zgled! Oglasi se kmalu snet in pridno se učeležuj naših natečajev!

Zdaj je pa zima. Na okno nam trkajo ptice. Lačne so. V mrazu otresajo si perotnice. Trkajo s kljunčki na šipo: „Čujte, otroci vi, čujte! Zrnja na okno, na kakšno polico nasujte!“

Pridni otroci store, kar jim srce velewa. V dalji že sluttijo v igred: čuj, ptičji rod hvalo prepeva. Tistim bo sreča najlepše v življenju sijala, komur je pesem v prirodi presrčna zahvala!

Kdo bi rad imel

**ves letnik 1935
„Mladega Jutra“**

v obliki knjige za majhen denar?

Ves letnik ima 424 strani in je okusno vezan v platno. Na svojo zalogo opozarjamo posebej vse šolske in druge knjižnice. — Vezani letnik „Mladega Jutra“ stane samo Din 60.—

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo pošljite na naslov: Uprava »Jutra« v Ljubljani.

N A R O Č I L N I C A :

Podpisani naročam Izvodov lanskega letnika »Mladega Jutra«.

Naročnikovo ime in točni naslov:

Podpis naročnika:

Za spretne roke

Ce boste v božičnih počitnicah povabili svoje prijateljice ali prijatelje, da se bodo prišli k vam igrati in če jih boste pogostili s skromno malico, bo miza videti posebno prijazno in slavnostno pogrnjena, če jo boste primerno okra-

hove lupine služijo palčkom za čevljičke. Roke in noge napravimo iz lesenih paličic, ki jih v sklepah nalomimo. Zdaj damo palčkom rdeče čepice na glave, ki s svojih napravili iz rdečega svilenega papirja. V usta jim damo lahko pi-

li. Tu vam bomo povedali, kako lahko sestavite skupino palčkov, ki bo poživila mizo in bo veselo presenetila vaše male goste. Skupino vidite na naši sliki. Za trup palčkov vzamemo večje jabolko; majhen rdeč jabolček pa nadomešča glavo; iz rozin in mandeljnov napravimo očke, nos in usta. Prazne ore-

pe — želode. Zdaj nam manjka samo še ogenj in kotliček. Tri bolj debele lesene palčke zvezemo zgoraj, v sredino pa obesimo prazno orehovo lupino, ki predstavlja lonec. Okoli vesele skupine položimo smrekove vejice in okrasek je gotov. To bodo vaši prijatelji občudovali vašo spretnost in iznajdljivost!

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili: Jamšek Janko, uč. IV. a razr. na Vrtači v Ljubljani, Viktor Koman, dijak v Ljubljani, Vončina Dožo, uč. III. razr. v Mežici, Tratnik Stanko, dijak II. c. razr. I. drž. real. gimnazije v Ljubljani, Tratnik Stanko, uč. III. a razr. pri Sv. Petru v Ljubljani, Žužek Ljubo, uč. V. razreda v Mariboru, Neubauer Henrik, uč. II. razr. v Goričah p. Golnik, Götz Zvonko, dijak II. c. razr. drž. real. gimn. v Celju, Čižek Majda, uč. IV. razr. v Ptaju.

Spreminjalka

Kaj napišeš pri besedah

- lan
- tle
- rog
- mir

namesto črtic, da dobiš besede drugega pomena?

Rešitev križanke „Medved“

Vodoravno: 2. kihar, 6. galč; 3. okapi.

Navpično: 1. bala; 3. igo; 4. Paka; 5. rep; 6. bl.